

việtnam DANH TÁC

BÍCH KHÊ

TINH HUYẾT

TINH HUỆT

Ấn bản này có thêm 100 bản đặc biệt bìa cứng có jacket, in trên giấy Village thượng hạng, được đánh số từ 1-100, dành cho các bạn yêu sách đẹp. Ngoài ra, còn có 5 bản giấy Conqueror ký hiệu từ A-E không bán. Tất cả các bản này đều có đóng ấn son của Nhà Nam.

Bản:

TINH HUYẾT - Bích Khê

Ấn bản đầu do *Trọng Miên* xuất bản năm 1939

Ấn bản 2015 của Công ty Văn hóa & Truyền thông Nhà Nam.

Minh họa: Nguyễn Thanh Bình

Bản quyền minh họa © Công ty Văn hóa & Truyền thông Nhà Nam, 2015.

Bản quyền tác phẩm đã được bảo hộ. Mọi hình thức xuất bản, sao chụp, phân phối dưới dạng in ấn hoặc văn bản điện tử, đặc biệt là việc phát tán trên mạng Internet mà không có sự cho phép bằng văn bản của Nhà xuất bản là vi phạm pháp luật và làm tổn hại đến quyền lợi của Nhà xuất bản và tác giả. Không ủng hộ, khuyến khích những hành vi vi phạm bản quyền. Chỉ mua bán bản in hợp pháp.

BÍCH KHÊ

TÌNH HUYẾT

BÍCH KHÊ (1916–1946)

tên thật là Lê Quang Lương, sinh tại xã Phước Lộc, huyện Sơn Tịnh, tỉnh Quảng Ngãi trong một gia đình nho học. Ông còn có bút danh Lê Mộng Thu. Bích Khê là một nhà thơ lãng mạn nổi tiếng Việt Nam thời tiền chiến, có những tìm tòi độc đáo trong cấu tứ cũng như ngôn ngữ.

Một số tác phẩm tiêu biểu của Bích Khê:

- *Tinh huyết* (thơ, 1939)
- *Mấy dòng thơ cũ* (thơ, 1931-1936)
- *Tinh hoa* (thơ, 1938-1944)

Bích Khê, thi sĩ thần linh

Mồng tám Tết năm ngoai (1938) tôi nhận được ba bài thơ của Bích Khê ở Phan Thiết gửi tặng tôi. Ba bài ấy đã làm cho tôi sống sót với cái khởi điểm của một thiên tài sắp sửa...

Tôi xin trích ra đây vài đoạn ở mỗi bài:

... Là mùa xuân và là mộng, là hương;
Là bao nhiêu rạo rục của lòng thương
Trong cát bụi như là trong xanh thắm
... của cỏ hoa chen rất rậm;
Của thời gian tàn tạ lẫn muôn đời;
Của mền yêu cay đắng đọng thơm tươi;
Là thi tứ, là đức chung một áng.

(Thi tứ)

Anh ghi lấy ảnh. Những đau thương
Thấm tận lòng anh khổ chán chương.
Anh úp mắt vào đôi mắt ấy,
Rồi không ngăn được, lệ anh tuôn...

Nước mắt tràn trên đôi mắt ấy,
Nào hay anh khóc, phải em đâu!
- Đòi mô em khóc vì anh khóc
Cho lệ lòng anh bạc vè sầu!

Anh không rời nữa ánh thơ ngây
Và trở nên người dễ khóc lây.

Anh khóc... mắt anh trong mắt ấy

Để rằng:

- Em khóc với anh đây!

(Ảnh ấy)

Tôi với anh không biết nhau bằng mắt,

Nhưng hai tim đều lắng tiếng âm ty.

Với lệ máu cùng mờ xa muôn sắc,

Hai tim thôi đều yêu lìm trong si!

(Thời gian)

.....
*Chùng ấy thôi, mà tài và tình hòa hợp một cách song
toàn rung cảm người đọc đến da diết, tê mê.*

*Suốt trong một năm 1938, tôi hết sức khích lệ chàng,
mong mỏi ở chàng một thi sĩ xuất sắc, cao cường.*

*Cái hy vọng của tôi sốt sắng quá, nóng nảy quá, đã một
lần đưa tôi vào sự thất vọng chán chê và tức bực. Gần cuối
năm ấy, chàng gửi ra cho tôi nhiều thơ, mà tôi chẳng lựa
được bài nào cả. Tôi gửi trả lại chàng kèm với bức thư mà
tôi đã dùng rất nhiều lời khiêu khích mỉa mai (cốt làm cho
chàng tức). Quả nhiên chàng giận run người lên và vội trả
lời, thể với tôi rằng: trong sáu tháng sẽ trở nên một thi
sĩ phi thường, bằng không sẽ chẳng bao giờ nghĩ đến làm
thi sĩ nữa.*

*Ngờ đâu sự hân học của chàng đã bật nảy thiên tài của
chàng ra. Không đợi đúng sáu tháng, chỉ trong vòng ba
tháng thôi, chàng đã viết được một tập thơ, viết bằng máu
huyết tinh túy và châu lệ, và tất cả say sưa, đắm đuối của
một tâm hồn thi sĩ.*

. . .

Ra đời-

Một bông lả nở hương, một thú hương quý trọng, thom đủ mọi mùi phước lộc.

Ta có thể sánh văn thơ của Bích Khê như đóa hoa thần dị ấy.

Và đem ra phân chất, ta sẽ thấy thơ chàng gồm có ba tính cách khác nhau:

1. thơ tượng trưng,
2. thơ huyền diệu,
3. thơ truy lạc.

Lối tượng trưng và huyền diệu ngời ánh như màu sắc của Paul Valéry, cho ta nhận thấy thi sĩ đã chịu ảnh hưởng nhiều của tác giả tập thơ Chardes. Nhưng, chịu ảnh hưởng với một tài trí thông minh, khiến người đọc chỉ biết phục thiện mà không dám chê. Vẫn biết tài bất chước mô phỏng, ai cũng có thể làm được. Song le nếu không phải một chân tài, sự mô phỏng sẽ trở nên vụng về sống sượng. Và vì thế ta mới bảo trái lại là bất chước được như người đã sáng tác ra, hoặc có giá trị tương đương, hoặc xuất sắc hơn, là một sự khó khăn vậy. Bích Khê là người có tài, có sẵn cái tài đã lâu, chỉ gặp cơ hội phát triển, là bao nhiêu anh hoa đều tiết lộ ra cả⁽¹⁾.

Sự phát triển bỗng bột quá, dồi dào quá, sẽ đưa linh cảm chàng đến một địa hạt siêu thần hơn; thơ chàng cũng như hồn chàng, sẽ qua hết những không khí nhiệm mầu, bay

1. Xem *Tiếng dân*, ta thấy Bích Khê đã được hoan nghênh về thơ cũ (1931-1936).

cao đến tột cùng của Nước Trời hay chìm đắm xuống đáy sâu Địa Ngục.

Sự điên cuồng ấy uyên nguyên ở một phần thiên tài, và ở một phần của “Đau Khổ”. Chàng là người đã “sống”. Những tình cảm sâu xa dù là ở cõi tiềm thức đi nữa, cũng đã hơn một lần nảy nở rồi... Tình cảm càng giàu sang bao nhiêu, tâm hồn chàng càng thanh thoát bấy nhiêu. Tư tưởng vì thế nhiều khi biến đổi bất thường, tin tưởng dờ dỏi lại ngò vục liền. Với thời gian, trí tuệ sẽ tiến hóa, đi tới một mực quá khích, lay chuyển hết các sợi dây thần kinh trong người thi sĩ, xô đẩy thi sĩ đến những bờ bến xa lạ của cảm giác, đắm chiều sa ngã vào sự khoái lạc của thần hồn cũng như của thể xác. Ở những miền thú vị chưa khai phá, thi sĩ sẽ nhờ sức truy lạc đưa đẩy tới. Là vì luôn luôn, thi sĩ khát khao hoài vọng cái mới cái đẹp, cái gì rung cảm hồn phách chàng đến tê liệt, đại khờ, dù là cái đẹp ấy là cao cả, hay đê tiện, tinh khiết hay nhơ bẩn, miễn là có tính chất gây nên mê mẩn, khoái lạc. Tới đây, ta nhận thấy văn thơ của Bích Khê nhuộm đầy máu huyết của Baudelaire, tác giả tập Les Fleurs du Mal. Thơ lúc ấy sẽ ham thích hết sức những cái gì thanh cao, như hương thơm nhơn đức của vị á thánh, hay say mê điên dại cái gì hết sức tội lỗi mà người thế gian chưa từng phạm tới...

. . .

Bây giờ đây, mời các vị vào chơi vườn nghệ thuật của chàng. Trước hết, ta hãy đến khu vực Tượng trưng.

Thi sĩ Bích Khê là người có đôi mắt rất mơ, rất mộng, rất ảo, nhìn vào thực tế, thì sự thực sẽ trở thành chiêm

bao, nhìn vào chiêm bao lại thấy xô sang địa hạt huyền diệu...

Vội những cánh trí, sự vật rất tầm thường, hơn nữa, tội lỗi, nhuốc nha, rùng rợn mà chàng, trái lại thấy ở những chỗ ấy là cao siêu, là nhơn đức, là thơm tho, khoái lạc cả... Những bài như “Sợ người”, “Khách sạn”, “Tranh lỏa thể”, “Trái tim”, “Đổ mi hoa”, v.v... đã đưa đến cho ta những sự nhận xét rõ rệt. Thí dụ bài “Sợ người”. Ta không kịp rùng rợn với mảnh óc trắng trợn, với hàm răng như tinh, thì thi sĩ đã vội bảo ta đây là bình vàng chén ngọc chứa bao chất ngọt ngào say dại, uống đến ngất người đi cả tủy thơm cả não mắt...

Ôi khối mộng của hồn thơ chênh choáng!
Ôi buồng xuân hơ hớ cánh đào sương!
Ôi bình vàng! ôi chén ngọc đầy hương!
Ôi hồ nguyệt động nhiều trăng lấp loáng!
Ôi thần tình! người chứa một trời thương.

Người yên tĩnh nhưng người đi muôn dặm -
Máy thu thanh hòa âm nhạc thơm tho!
Miệng yêu kiều mơn ánh sáng say no!
Nguồn trinh tiết gầy hồng tươi xanh thắm!
Bầu sữa người êm mát vạn sâu lo.

Cái sợ người không còn là cái sợ người nữa. Mất hết cả ghê rợn của sự chết, sự hãi hùng tàn phá của thời gian đối với sự vật. Để còn lại hình ảnh của khối mộng, của buồng

xuân, của hồ nguyệt.

Trước kia, thối tha, như nhóp bao nhiêu, thì bây giờ lại thom tho, sạch sẽ, đến muốn cắn vào hàm răng trắng dẻ, muốn nút hết chất gì ngọt ngọt ở miệng, chất gì mát mát ở mắt, ở hai lỗ lũng, hai cái hố sâu hoắm.

Ở “Sọ người”, cũng như ở “Tranh lỏa thể”, sự trần truồng dâm đãng đã nhường lại cho ý vị nên thơ, của hương, của nhạc, của trắng, của tuyết. Quả nhiên là một sự không khen thanh tao quá đến ngọt lịm cả người và cả thơ:

Dáng tấm xuân uốn trong tranh Tố nữ,
Ô tiên nương! nàng lại ngự nơi này?
Nàng ở mô? Xiêm áo bỏ đâu đây?
Đến triển lãm cả tấm thân kiều diễm.
Nàng là tuyết, hay da nàng tuyết điểm?
Nàng là hương, hay nhan sắc lên hương?
Mắt ngời châu rung ánh sóng nghệ thường;
Lệ tích lại sắp tuôn hàng đũa ngọc.
Đêm u huyền ngủ mơ trên mái tóc.
Vài chút trắng say động ở làn môi.

Trực giác của thi sĩ mạnh quá đến nỗi thấy nhan sắc lên hương, thấy cả sóng nghệ thường đương nao nao gợn, và so sánh hai hàng nước mắt trong trắng của Nàng là hai chiếc đũa ngọc. Và thấy mái tóc u huyền xinh như một mùa thu muôn muốt, thi nhân bảo đấy là đêm đang ngủ mơ...

Nếu chẳng phải là một nghệ thuật siêu thần, thi nhân làm sao đưa đến một nguồn sống phong tình mà thanh khiết cho giai nhân? Để có cái ma lực huyền diệu cảm dỗ được ngũ quan của người trần...

Sự say mê, tìm kiếm những nguồn hoan lạc vô biên đã dần dần đẩy thi nhân vào bờ bến của Huyền diệu. Ở đây, sự muôn tượng của thi nhân lại dồi dào hơn nữa, người ta chỉ gặp toàn âm thanh đương ngả ngón, với muôn thứ xạ hương bay lảng lơ trong lồng nhạc, trong khi có hằng hà sa số là ánh hào quang va vào hồn hoa, chạm nhằm không khí lạ. Không có sự say đắm nào ở phương xa, hay sự mong nhớ nào cách biệt mà không đến đây để sum vầy, gây nên cảnh tượng đoàn viên của một mùa thơ, mùa trăng bát ngát.

Ở địa hạt Huyền diệu, ta thấy thi nhân chú trọng về âm thanh và màu sắc. Trong khi nói đến nhạc, thi nhân nghĩ ngay đến những cung cầm chơi vui, âm điệu rung động cả không gian. Và bởi mê man với sự “nhẹ nhàng, nhịp nhàng thở đều trong sương”, thi nhân đã sáng tạo được rất nhiều bản ca thần tình diễm ảo. Và nhạc lúc bấy giờ cũng không còn là nhạc nữa. Nó đã bay ra hương, ra hoa, ra thơm, ra mát, ra ngọt, ra ngào, ra gì mê toi, run rẩy, hay âm thầm nức nở, lạnh lạnh như giọng cười, mon man như ân tình đòi hỏi...

Vàng sao nằm im trên hoa gầy
Tương tư người xưa thoi qua đây
Ôi! Nàng nằm xưa quên lời thề
Hoa vừa đưa hương gây mê

Tôi qua tìm nàng vay du dương
Tôi mang lên lầu lên cung Thương
Tôi không bao giờ thôi yêu nàng
Tình tang tôi nghe như tình lang

.....
Buồn lưu cây đào xin hơi xuân
Buồn sang cây tùng thăm đông quân
Ô! Hay buồn vương cây ngô đồng
Vàng rơi! Vàng rơi: Thu mệnh mộng

(Tỳ bà)

*Đây là cả một trời yêu thương da diết, một trời tương
tư, một trời âm hưởng, buồn nào buồn nê:*

Vàng rơi! Vàng rơi: Thu mệnh mộng

*Thi nhân kéo ta đi lướt thướt trong cõi u hoài đắm
thắm từ những bản đàn xốn xang hồi hộp như “Tỳ bà”,
“Mộng cầm ca”, “Hoàng hoa”, sang qua một thế giới hào
quang, nảy cho ta nghe một điệu nhạc hiền hậu và ngọt
ngào vô cùng đến tê cả lưỡi và hàm răng:*

Ô! nắng vàng thom... rung rinh điệu ngọc,
Những cánh hồng đom, - những cánh hồng đom
Nhẹ nhàng, nhịp nhàng thờ đều trong sương;
Màu trắng không gian như gòn gợn sóng.
Từ ở phương mô nhận mang thơ về,

Đàn thơ cơ hồ lên cung âm điệu.
Đây dây trinh bạch khóc muốt trong mơ;
Đây hồn ngọc thạch xanh xao nhu tò?
Ồ! côi lầu mây ánh gì kim cương,
Áo nàng thơ ngầy nao nao nghe thường.
Thơ bay! thơ bay vô bàn tay ngà,
Thơ ngà ngà say! thơ ngà ngà say!
Nàng ơi! đừng động... có nhạc trong đây,
Nhạc gây hoa mộng, nhạc ngát trời mây;
Nhạc lên cung hường, nhạc vô đào động,
Ồ nàng tiên nương! - hớp nhạc đầy hương.

(Nhạc)

Đây là một lối sáng tạo, bỏ vần ở chữ thứ tư (vần giữa), ta đọc đến những câu:

Nhẹ nhàng, nhịp nhàng thở đều trong sương..
Đây hồn ngọc thạch xanh xao nhu tò?...
Thơ ngà ngà say! thơ ngà ngà say!..
Ồ nàng tiên nương! - hớp nhạc đầy hương.

Phải chăng ta nhận thấy sóng âm thanh xao gợn, nổi trôi, lên xuống như muôn hoa lá bị cơn gió lùa. Lời thơ rất thanh, ngào ngạt những tình ý say sưa, mát mẻ, phớt ta, tìm ta, hôn ta, nở nang ra, háo hức một mối lương duyên kỳ ngộ.

Tác giả khéo dùng hơi (césure) và hạ vận ở chữ thứ tư, làm cho câu thơ nửa như riêng tây, nửa như thuận hòa.

Chưa hết đâu! Thi sĩ Bích Khê vốn là tay sành âm nhạc,

đã nghe quen tai những bản đàn tây như valse, menuets, sérénade, marche... đã từng lĩnh hội và thiệp liệp đến thể cách của văn thơ Thái Tây, nên am hiểu một cách thông minh những lối sáng kiến từ điệu.

Và đây là một đoạn thơ phảng phất như âm điệu bài “Réversibilité” và “Harmonie du soir” của Baudelaire, hay bài “Féerie” của Valéry:

Trắng gậy vàng, vàng gậy lên sắc trắng
Của gương hồ im lặng tợ bài thơ.
Chân nhịp nhàng, lòng nghe hương nặng nặng,
Đây bài thơ không tiếng của đêm tơ.
Trắng gậy vàng, vàng gậy lên sắc trắng
Của hồn thu đi lạc ở trong mơ...

(Mộng cầm ca)

Âm thanh là một nửa tinh thần, anh hoa của thế giới Huyền diệu. Còn một nửa khác phải là màu sắc phương phi của khí thiêng hun đúc, rạng rỡ cả một trời lưu ly, mã não, trân châu. Hình như, đã lâu lắm, chàng thi nhân có cái ý niệm bao quát, tân kỳ, đem mình ví với một thiên tượng luôn luôn ấp ủ những khối mây huyền ảo. “Chaque être est un ciel qui fabrique Indéfiniment des nuées.” Tôi ráp gán lại câu nói của Edmond Jaloux, tác giả L'Oiseau-Lyre để biểu thị cái ước mơ vô hạn của một linh hồn khát khao vàng ngọc của Nước Trời cao cả.

Màu sắc, như ta đã thấy trong các thi phẩm Đông Tây, đều gồm có hai tính cách:

1. Màu sắc cụ tượng,

2. Màu sắc trừu tượng.

Màu sắc cụ tượng thì lộ nguyên hình bằng bản chất của nó, như gấm, như hoa, mà ta sờ được, nắm được với đôi tay (palpable), còn màu sắc trừu tượng là thứ gì nửa thực, nửa hư, nghe, thấy, biết mà không làm chủ được nó, ví dụ: ánh sáng, hương thơm, nhạc vui, không gian, thanh khí...

Màu sắc cụ tượng rất dễ tìm, dễ kiếm, trái lại màu sắc trừu tượng rất khó sáng tạo, vì đây là cái đẹp của thơ, và phải có con mắt của thi nhân, của một kẻ siêu phàm, thoát tục mới nhận thấy cái đẹp thiêng liêng, phép tắc ấy, và mới thấu triệt hết tinh hoa của nó. Với màu sắc trừu tượng, thi nhân có cái công phu làm cho trở nên cụ tượng. Nghĩa là có thể nắm được một nạm hào quang, lùa không gian vào vạt áo, dồn kinh cầu nguyện về phương Nam, cho hai tiếng sáo đuổi nhau là là...

Bắt cái vô hình trở nên hữu hình, khiến cái chết trở nên sống, cho vật câm không còn là câm nữa.

Đây là tất cả nghệ thuật và trí tưởng tượng phi thường của thi nhân, nếu thi nhân là một thiên tài!

Bích Khê đã tỏ cho chúng ta thấy chàng xứng đáng với hai thiên tài ấy:

Ôi cặp mắt đa tình ngời sắc kiếm!
Một bàn chân ve vuốt một bàn chân!
Mắt làm sao, mắt rợn cả châu thân -
Máu ú lại, máu dồn lên giữa ngực.

Ồi! Thớ thịt có đàn lên cung bực.

(Bàn chân)

Bên những chữ cụ tượng như cặp mắt, bàn chân, châu thân, ngực, thớ thịt, rất tầm thường không gọi cho ta được một sự rung động tâm kỳ nào cả, mà thi sĩ đã khéo đưa cho chúng một nguồn cảm giác tinh thần khiến đôi mắt ngời sắc kiêu, bàn chân được ve vuốt, châu thân mát rợn lên và thớ thịt lại có đàn lên cung bực.

Và đây là những màu sắc mẫu nhiệm mà trí người thường không tạo ra được:

Lầu ai ánh gì như lưu ly?
Nụ cười ai trắng như hoa lê?
Thủy tinh ai để lòng gương hổ?
Không gian xa cù hay san hô?

(Nghe thường)

Ở khu vực Tượng trung và Huyền diệu, ta đã ngợp với màu sắc chan chói, no ón với nhạc hương dịu dàng, bây giờ ta hãy sang chơi địa hạt Truy lạc. Ở đây dây thần kinh và gân huyết ta rung động say mê bởi những làn khoái lạc của xác thịt nóng, thơm, ran ran lên cả người:

Tôi vỗ người như một miếng mồi ngon;
Miếng ngậm hôn riết chặt lấy môi son;
Mắt đỏ lửa lờm qua làn sóng sắc...
Tôi giật nảy rồi cười lên sắc sắc,

Hai tay cào đôi vú trắng như bông...

(Xác thịt)

Ở địa hạt dâm cuồng này, ta thấy thi sĩ Bích Khê hoàn toàn là Baudelaire. Vì trong tác phẩm chàng, gợi dục tình thì ít, mà làm cho người ta ghê rợn đến gớm guốc cái cảnh trần trướng khả ố thì nhiều.

Tới đây, ta tưởng là đi đến chỗ tận cùng của vườn hoa nghệ thuật, nhưng không, chàng còn mở rộng biên giới để cho ta thấy chàng là một thi sĩ Đông phương rất "tàu" mà lời thơ chàng nhuộm đầy màu sắc của các thi gia đời Đường:

Mộng trắng phau phau, vót cung nga:
Xuân Hương! người ngọc, máu say ngà!
Nhấn dây tơ loạn, - buồn lơ lả,
Đòn phát hương trắng nẩy điệu ra...

(Mộng)

Thơ Bích Khê đủ các vẻ tài tình, nghệ thuật của thơ chàng là nghệ thuật một tay trường trái, rất lão luyện tinh thông niêm luật thơ Đường.

Nhưng, thơ chàng rồi đi đến đâu, một khi đã lên cao chót vót?

Sau khi đã chán chê tất cả những khoái lạc của xác thịt, đã ón ẽ với phong vị trắng, hoa, gái, rượu..., thi sĩ bây giờ như đã tự giác ngộ, tự thấy tâm hồn mình thanh sạch quá chừng và đâm ra ghê rợn những điều tội lỗi... Thi sĩ liền nâng thần trí lên với Trời, để ca ngợi cái nhân đức

sạch sẽ. Tìm mãi cái đẹp không thấy, vì tất cả mọi sự ở thế gian đều tầm thường cả, thi sĩ mới nhận ra rằng chỉ có cái gì đời đời, cái gì hằng sống (éternité) mới thỏa mãn được nỗi khát khao thương nhớ vô hạn của thi sĩ.

La douleur dit: passe et finis!
Mais toute joie veut l'éternité,
Veut la profonde éternité.

(Nietzsche)

Cho nên thơ chàng sắp bay sang thế giới Huyền bí để đi đến chỗ tuyệt đích là: Tôn giáo⁽¹⁾.

Có say khướt mới dào muôn tử ngọc;
Có điên rồ mới hợp ý trăng sao;
Có dâm cuồng mới dâng cả lên cao,
Nơi chu lưu một nguồn thơ bất tuyệt,
Nơi trí người tạo ra rồi xóa hết,
Nghiễm nhiên người là Chúa tể vô biên.

HÀN MẠC TỬ

1. Xin hiểu nghĩa chữ ấy với tất cả tinh thần của nó.

Nhạc và Lệ

Tặng Hàn Mặc Tử

Mộng cầm ca

Đây bát ngát và thơm như sữa lúa;
Nhựa đương lên: sức mạnh của lòng thương;
Mùi Tô hợp quện trong tơ trắng lụa;
Đây dạ lan hương, đây đỉnh trầm hương;
Đây bát ngát và thơm như sữa lúa;
- Hồn xạ hương phơ phất ở trong sương.

Không gian tơ - không gian tơ gợn sóng;
Âm thanh gì sắp sửa... Ngọc Kiều ơi!
Hay hơi thở của hoa hồng mơ mộng?
Hay buồn đêm rào rạt, - ứ muôn nơi?
Không gian tơ - không gian tơ gợn sóng;
Ngọc Kiều ơi! - Hồn đến bến xa khơi...

Núi cho ta, cho ta muôn yến nguyệt,
Ngọc Kiều ơi! - nầy khúc Lạc mai hoa.

Suối tóc mát, nhúng trong vùng mộng tuyết:
Ta tê mê, ta gảy điệu Tỳ bà;
Niu cho ta, cho ta muôn yến nguyệt
Còn đây em, nẩy khúc Mộng cầm ca.

Đâu đôi mắt mùa thu xanh tợ ngọc?
Vủ non non? Da dịu dịu, êm êm?
Đâu hang báu cho người ta phải khóc?
- Trên môi son, ta liếc lưỡi guom mềm!
Đâu đôi mắt mùa thu xanh tợ ngọc?
- Lưỡi lông mi ròn rợn ánh tơ đêm!

Trắng gầy vàng, vàng gầy lên sắc trắng
Của gương hồ im lặng tợ bài thơ.
Chân nhịp nhàng, lòng nghe hương nằng nặng,
Đây bài thơ không tiếng của đêm tơ.
Trắng gầy vàng, vàng gầy lên sắc trắng
Của hồn thu đi lạc ở trong mơ...

Người cho ta một thanh guom rất sắc?
Ổ vung lên... cắt mạch nguyệt vàng xanh!
Xẻ mạch trời, - mây xô sao, rần rắc!
Phăng mạch đêm, - hương vỡ, úa ngấm tinh!
Người cho ta một thanh guom rất sắc?
- Ta điên rồi... múa giữa ánh bình minh.

Tỳ bà

Vàng sao nằm im trên hoa gầy
Tương tư người xưa thôi qua đây
Ôi! Nàng năm xưa quên lời thề
Hoa vừa đưa hương gây mê mê

Tôi qua tìm nàng vay du dương
Tôi mang lên lầu lên cung Thương
Tôi không bao giờ thôi yêu nàng
Tình tang tôi nghe như tình lang

Yêu nàng bao nhiêu trong lòng tôi
Yêu nàng bao nhiêu trên đôi môi
Đâu tìm Đào nguyên cho xa xôi
Đào nguyên trong lòng nàng đây thôi

Buồn lưu cây đào xin hơi xuân
Buồn sang cây tùng thăm đông quân
Ô! Hay buồn vương cây ngô đồng
Vàng rơi! Vàng rơi: Thu mệnh mông

Ảnh ấy

Anh thấy mơ màng trong ảnh ấy
Người em lãng mạn quá đi thôi.
Anh nhìn trần trối, anh tơ tưởng,
Anh ngỡ là em đứng đấy rồi.

Anh tỉnh ôm chăm lấy mắt mơ
Lấy môi lấy má... lấy ngây thơ
Để anh nức ớn mùi hương ấm
Của một tình yêu giận hờn hờ!

Anh tỉnh - kẻ tay lên trái tim
Ta đòi nóng hổi với say im.
Nhưng chao! sao chỉ không gian lạnh?
Không bóng! không hình! - không có em!

Anh ghì lấy ảnh. Những đau thương
Thấm tận lòng anh khổ chán chường.
Anh úp mắt vào đôi mắt ấy,
Rồi không ngăn được, lệ anh tuôn...

Nước mắt tràn trên đôi mắt ấy,
Nào hay anh khóc, phải em đâu!
- Đời mô em khóc vì anh khóc
Cho lệ lòng anh bạc vè sầu!

Anh không rời nữa ảnh thơ ngây
Và trở nên người dễ khóc lây.
Anh khóc mắt anh trong mắt ấy
Để rằng:

- Em khóc với anh đây!

Nhạc

Ô! nắng vàng thom... rung rinh điệu ngọc,
Những cánh hồng đom, - những cánh hồng đom
Nhẹ nhàng, nhịp nhàng thờ đều trong sương;
Màu trắng không gian như gòn gợn sóng.
Từ ở phương mô nhận mang thơ về,
Đàn thơ cơ hồ lên cung âm điệu.
Đây dây trinh bạch khóc mướt trong mơ;
Đây hồn ngọc thạch xanh xao như tờ?
Ô! côi lầu mây ánh gì kim cương,
Áo nàng thơ ngây nao nao nghệ thường.
Thơ bay! thơ bay vô bàn tay ngà,
Thơ ngà ngà say! thơ ngà ngà say!
Nàng ơi! đừng động... có nhạc trong dây,
Nhạc gây hoa mộng, nhạc ngát trời mây;
Nhạc lên cung hường, nhạc vô đào động,
Ô nàng tiên nương! - hộp nhạc đầy hương.

Tân hôn

Ồ lạ! làm sao thương nhớ quá!
Đêm nay trăng ngủ ở bên đường -
Hôn chiêm bao hốt mơ trắng lạnh
Để giả vờ như ấp bóng nường!

Họ tưởng tân hôn êm ấm lạ!
Không hay sao ồm lá hoa tàn!
Và đêm nay khóc cho nên mới
Lộ một sông trăng chảy lệ vàng!

Họ tưởng tân hôn êm ấm lạ!
Không hay xuân kín võ màn trinh!
Ngoài kia gió lá lòn qua cửa
Chúng kiến làm sao chuyển đến cành?

Mộng rớt đêm nay như chất ngọc:
Người ta say nghiêng những men tình;
Tôi hoan hô - phút giây thần diệu!
Chết giả nhưng cười trắng thủy tinh.

Thi vị

Lá vàng rơi,
(Tôi khóc, anh ơi!)
Đàn rung tiếng:
Người yêu đương ngồi...

Trăng vàng rơi,
(Tôi khóc, anh ơi!)
Đàn nghẹn tiếng:
Người yêu dậy rồi...

Hoa vàng rơi,
(Tôi khóc, anh ơi!)
Đàn rưng tiếng:
Người yêu đi rồi...

Sao vàng rơi,
(Tôi khóc, anh ơi)
Đàn cầm tiếng:
Người yêu xa rồi...

.....

Đêm vàng rơi,
(Thôi hết, anh ơi)
Đàn bẻ phím:
Người yêu chết rồi.

Hiện hình

Gió thiết đa tình hôn mặt hoa,
Thơm tho mùi thịt bắt say ngà!
Gió đi chơi với trong khung trắng
Lộ nửa vần thơ, nửa điệu ca.

Tôi ráp lại xem. Ô! sự lạ!
Một người thiếu nữ hiện trong trắng.
Khăn hồng chùi lệ ngấn đôi mắt;
Da thịt phô bày ý tuyết băng.

Nường hé môi ra. Bay điệu nhạc
Mát như xuân mà ngọt tợ hương:
Ôi sao là khúc Ba sinh lụy
Rào rạt như đầy nỗi cảm thương!

Tiếng ngọc, màu trắng quấn quýt nường
Phút giây người lộ mỏng như sương.
- Nường tan ra nhạc? - tan ra nhạc!
Khung trắng trời mây trắng lạ thường!

Con mê

Trời ơi! khóc đã dứt tươm hơi
Tiếng lệ thôi theo với nhịp đời,
Tiếng lệ lìm đi như xác chết,
Trời ơi! khóc đã dứt tươm hơi,

Ai bảo là tôi chưa chết rồi!
- Máu cuồng vẫn nhảy điệu mê tôi,
Máu cuồng run khắp trong thân thể,
Ai bảo là tôi chưa thể rồi!

... Trời hỡi! lạy ai cho ai thương
Để ai cho một ống hồi dương
Kéo dài mạch lạc trong im lặng
Niu via vong gì để vẫn vương?

Hoàng hoa

Lam nhung ô! màu lung chùng trời;
Xanh nhung ô! màu phơi nơi nơi.
Vàng phai nằm im ôm non gầy;
Chim yên eo mình nương xương cây.
Đây mùa *Hoàng hoa*, mùa *Hoàng hoa*:
Đồng nam mây đùn nơi thành xa...

Oanh già theo *quyên*: quên tin chàng!
Đào theo *phù dung*: thư không sang!
Ngàn khơi, ngàn khơi, ta, ngàn khơi:
Làm *trắng* theo chàng qua muôn nơi;
Theo chàng ta làm con chim *uên*;
Làm *mây* theo chàng bên *nhung yên*.

Chàng ơi! hồn say trong mơ màng,
- Hồn ta? hay là hồn tình lang?
Non Yên tên bay ngang muôn đầu...
Thâm khuê oan gì giam xuân sâu?
- Ai xây bờ xanh trên xương người?!
Ai xây mộ hoa chôn đời tươi?!

Cuối thu

Đêm nay hồn lặng làm sao!
Cánh thu ôm cả chiêm bao vào lòng.
Sao xanh lợt phím tơ đồng,
Gió ôi là gió! buồn đông thổi về.
Không gian mưa lệ đầm đìa;
Đầy sân trắng toát hoa lê đầu mùa.
Trời lam ú đặc tình thu,
Ô kia! mây bạc nặng lùa về tây!
Hồn sao không động mà say!
Chà đôi chim khướu nó bay tung trời...
Nhạc đâu bỗng vót từng khơi,
Hồn theo với nhạc, hồn ôi là hồn
Buồn thôi như rượu thấm dôn,
Lên men nồng khướt, xoay tròn trên không.

Nghê thường

Ô trời hôm nay sao mà xanh!
Ngọc trắng xây vàng trên muôn cảnh
Nhưng mây tê ngời sao kim cương,
Dạ lan tê ngời say men hương;

Lầu ai ánh gì như lưu ly?
Nụ cười ai trắng như hoa lê?
Thủy tinh ai để lòng gương hồ?
Không gian xa cù hay san hô?

Đêm ôm hôn tôi chơi phiêu diêu
Bắt gặp nàng thơ diện yêu kiều;
Man mác cho nên nhớ chị Hằng
Hai tôi nhịp nhàng lên cung trăng...

Ồ là ngọc thạch hay trân châu?
Mã nào hay là hổ phách đây?
- Cung thiềm vắt vẻo cài lên mây.
Tiên nữ ra chào, tình ngây ngây...

Nầy! muôn ngọc nữ ngóp y thường
Tóc quện bay mùi tô hợp hương -
Uốn mình say lượn sóng xiêm nghê;
Khúc Phụng cầu hoàng sôi dê mê...

Diễm lệ, Hằng Nga bước xuống đền:
Điệu ca thần diệu vắng đưa lên...
- Chúng tôi lạc giữa mộng như ngà
Ngõ vương vào muôn tơ lụa sa...

... Hai tôi vừa ghé bến sông Ngân:
Ô! nàng Xuân Hương ngực để trần.
Ngâm bài “Vấn nguyệt” tiếng trong ngần
Nhìn xuống nhân gian cười như điên.

Minh họa của Nguyễn Thanh Bình

Đẹp và Dâm

Tặng Trọng Miên

Tranh lõa thể

Dáng tấm xuân uốn trong tranh Tố nữ,
Ô tiên nương! nàng lại ngự nơi nấy?
Nàng ở mô? Xiêm áo bỏ đâu đây?
Đến triển lãm cả tấm thân kiều diễm.
Nàng là tuyết hay da nàng tuyết điểm?
Nàng là hương hay nhan sắc lên hương?
Mắt ngời châu rung ánh sóng nghệ thường;
Lệ tích lại sắp tuôn hàng đũa ngọc.
Đêm u huyền ngủ mơ trên mái tóc.
Vài chút trắng say động ở làn môi.
Hai vú nàng! hai vú nàng! chao ôi!
Cho tôi nút một dòng sâm ngọt lộng.
Ồi lồ lộ một tòa hoa nghiêm động!
Tôi run run hăm lại cánh hôn si...
Ồ hai tay rơi chén ngọc lưu ly;
Ồ hai chân nở màu sen éo lá;
Cho tôi nàng! cho tôi nàng! tất cả...
Tôi miên man uống lại mộng quỳnh dao
Cho đề mê, chơi với, hôn lên cao,
- Một tình cầu sẽ tan ra biển lệ.

Tiên nương hỡi! nàng sống trên thế hệ,
Bóng thời gian phải quy dưới chân nàng -
Xuân muôn đời di dưỡng giữa vùng tang!
Gương phép tắc suốt soi ngàn mộng ảnh!
Có làm sao nâng niu bầu giá lạnh,
Ấp tranh người, lơ đãng ngắm thi nhân?
Hay nàng nhớ nhung các phượng đèn lân?
Hay nàng ước mơ tình trong trắng ngọc?
Ôi! nàng ôi! làm sao nàng chẳng khóc
Người thi nhân, vẻ đẹp của khiêu dâm -
Trăng thanh tịnh còn lóng trong thơ cầm,
Nhạc vô minh hằng sôi trên nét chữ?
Ôi! nàng ôi! thốt lên, lời ngọc nữ,
Lời trần châu rúng cả phím lòng tôi...

Ngọc Kiều! Ngọc Kiều! Đến cặp song đôi
Cho tôi độ vẻ hương trời sắc nước;
Vẻ huyền diệu ứ men say lướt lướt;
Vẻ yêu tinh dòn giận thấu vô gan;
Ta thiệp đi - trong một phút mê loạn
Xướng muôn đợt rồi bay lên tốt bực...

Mộng

Ồ! Mơng đêm thu, mây vút xa,
Say sưa lộ sắc cạnh Đào hoa:
A ta! Lý Bạch! hồn ba lệ!
Rượu nốc vào: rung khúc đập ca...

Mơng trắng phau phau, vót cung nga:
Xuân Hương! người ngọc, máu say ngà!
Nhấn dây tơ loạn, - buồn lơ là,
Đòn phất hương trắng, nẩy điệu ra...

Muôn dặm sông Ngân, con mơng lớn,
Ồ! là đài điện ánh trăn châu...
Có người thi sĩ nhật hoa rụng.
Nhưng cánh đàn thường sắp mặt lâu!

.....
Cỏ thom lay quyện thu như lướt
Đùa mơng mơ bên suối ngọc tuyền;
Trên bờ ai chết khô ra xác?
- Đây Ngọc Kiều đây!

Trình tiết nguyên.

Sắc đẹp

Mộng rất xanh, mộng rất xanh, rất xanh...
Choáng thời gian vây môn đầu thực nữ.
Hồn mê mê, trong khi lòng giận dữ,
Và tạo ra một thứ sáng hào quang:
Nhưng mặt tươi, nhan sắc đẹp như trăng
Và sắc lém như thanh gương vấy máu;
Nhưng đôi mắt, kho tàng muôn châu báu,
Có những hàng dừa ngọc gấp hương yêu;
Nhưng môi son phản ánh một trời chiều,
- Một trời chiều mà muôn hoa nín thở;
Nhưng vú nõn: đôi cong thon, nhỏ nhỏ,
Vội đôi dòng sữa trắng như tinh:

Ôi rất thanh! rất thanh là rất thanh!
Ngát thính khí vì thơm tho như xạ,
Và rùng rợn như một điểm quái lạ.

Hồn người nặng bị riềng khoan sắt đỏ,
Hề chiêm bao là thấy chuyện đau thương;
Hồn người mê như Sắc đẹp trên giường.

Mơ tiên

Hồn bay! hồn bay! hồn bay!
Ngựa nghiêng tấm mát vàng lay, nhạc hương;
Đêm nay no ớn nguồn hương,
Một trời thanh khí mười phương đa tình.

Hồn tôi mất cả đồng trinh
A ha! mê luyến những hình tiên nga?
Bao giờ cho mộng nở hoa
Bao giờ xuân chín nồn nà trên môi?
Để tôi đi cướp mây trời
Vén ra cho thấy một vài nường tiên.
Ô coi! hồn đương say nghiêng
Đã nư khoái lạc trong miền chiêm bao!

Bàn chân

Nàng! hỡi nàng! hãy cần vào hồn ta.
Hồn nguyệt bạch ran lên chiều hảo hức!
Tôi uống trọn cặp môi hương thơm phúc.

Ô cặp mắt đa tình ngời sắc kiém!
... Một bàn chân ve vuốt một bàn chân!
Mát làm sao! mát rợn cả châu thân. -
Máu ứ lại, máu dồn lên giữa ngực.
Ôi! thơ thịt có đàn lên cung bậc

Hồn tôi ôm gót ngọc, lắng âm thanh...

Cùng một cô đào hát bộ

Lạ sao! cả rạp không ai khóc
Chỉ có mình cô khóc với cô!
- Nước mắt ly sầu hay giả dối?
Khúc ca như vọng tiếng trong mồ!

Dáng cô uốn éo dường tơ liễu!
Xiêm áo rung rinh tợ nắng vàng.
Có phải hồn cô buồn lão đảo
Không hồn đồng điệu nhịp nhàng than?

Không đâu, Tư Đức! Không đâu cô...
Cô dẫn hồn tôi tự này giờ...
Lượn lượn vui vui trên sóng mùa,
Rùng như ý nhạc phá đường tơ.

Tôi đi tìm đẹp trên sân khấu
- Đẹp bỏ cô khi cõi lột tuồng!
Để yêu cô với hồn thi sĩ;
Để thấy nguồn thơ rào rạt tuôn...

Mặt cô buồn quá! - tôi yêu quá!
- Nghệ thuật tràn ra giữa bể đêm.
Tôi chợt ôm cô trong giấc mộng
Nút bao thanh khí, đã nư thềm...

Quả măng cụt

*Chất ngọt da thơm vào giữa mắt,
A ha! mùi sữa mớm vô răng...*

Ôi khối tình! khối mộng!
Lộ sắc tương mùa thu.
Màu da huyền lên nước;
Sóng mặt nổi vân nu.

Môi ai làm hoa nở
Mời mọc khách qua đường!
Ôi bàn tay rạn mớ
Cả một bầu thanh hương!

Mùi trắng sao như ngọc!
Mùi mát tợ thịt thơm!
Môi hoa ai mời mọc -
Ngọt lịm đến linh hồn.

Những hòn răng anh ánh
(Đây không phải hòn trắng!)
Hiện ra sau mũi ngọc,
Cười vỡ cả không gian!

Người say rượu

“Rót chén này rồi chén nữa đi.
“Có hương trong ấy, uống li bì...
“Cho thơm cả miệng - hàm răng khớp
“Cho chảy trong lòng suốt biệt ly!

“Ngô Cô! nàng hãy rót cho mau.
“Rượu mới kể môi đã nổi màu:
“Ta thấy hình nàng thu gọn lại
“Có đôi mắt biếc của mùa thu!

“Nốc chén này còn chén nữa đây.
“Mộng bay ngàn dặm với thơ bay...
“Xua tê một chuyến lên cung Quảng
“Mê luyện cho ai bạc tháng ngày!”

Người say rượu uống bao dòng tinh huyết,
- Mà đêm nhung nhẹ lướt dài đôi mây.
Người muốn cho bao lời ca bi thiết
Chiếm muôn hồn như một khúc say ngây.

Đây bóng lá ánh trăng nhốm sắp ngã
- Một cô hồn có lẽ thoáng đi qua
Sao lốm đốm trên cây nằm lá tả.
Một chuỗi cười rổ rộ ở trong hoa.

Tiếng cười vừa mới ngắt.
Sóng vàng nổi lao xao:
Có người đương đuổi bắt.
Ma men bên suối đào...

Rạng mai có kẻ đi về đấy:
Ôi! người say rượu chết nằm queo!
Ngọc sương nức nở tan thành lệ!
Hoi rượu say nồng vẫn quyện theo!

Cuồng và Ánh sáng

Tặng hai anh Thoại và Hương

Sợ người

Ôi khối mộng của hồn thơ chênh choáng!
Ôi buồng xuân hơ hớ cánh đào sương!
Ôi bình vàng! ôi chén ngọc đầy hương!
Ôi hồ nguyệt đọng nhiều trăng lấp loáng!
Ôi thần tình! người chứa một trời thương.

Người yên tĩnh nhưng người đi muôn dặm
Máy thu thanh hòa âm nhạc thơm tho!
Miệng yêu kiều mơn ánh sáng say no!
Nguồn trinh tiết gầy hồng tươi xanh thắm!
Bầu sữa người êm mát vạn sáu lo.

Một đêm vàng - một đêm vàng âm điệu
Đầy nhựa thơm, xanh mướt ngàn phi lau
Mộng ngời lên bay đến một bến tàu -
Biển ngọc bích, thuyền bướm say sóng dịu:
Hương ngọt ngào, ánh sáng chớp mau mau.

Hương say người như say men tình ái,
Kể ngực trắng người mớm vị say sưa.
Người chưa say vì hương vị chưa bùa:
Dìm trắng xuống một vùng trắng nước dãi
Và xáo lên... điệu động bóng ngàn xưa.

... Hoa thần bí vấn vương hồn ngọc nữ;
Động đảo nguyên chấp chóa ánh lưu ly;
Ô! sắc phàm trên bộ mặt từ bi;
Ô! tiên nương trong tình xuân đầy ú;
- Một u sầu dịu dịu của cung phi.

Ôi! Sợ người! Sợ người! - Gương phép tắc.
- Ngọc Kiều ơi! ghé lại ngắm dong nhan.
Ngọc Kiều ơi! ta chộp lấy tim nàng,
Tim nàng bằng đá, tim nàng bằng sắt.
Ngọc Kiều ơi! hơi độc sắp tràn lan!

Người ngất ngư - Chết trong muôn thế kỷ!
Chạy điên rồ... đứng sựng giữa xương ma.
Người là ai? Người có phải là ta?

.....

Sầu lãng tử

Buồn sao muốn khóc cho ra tiếng
Nước mắt tương tư phá điệu đàn...
Buồn sao muốn khóc như con nít
Rạo rức trong mi tợ nắng giòn...
Buồn sao muốn khóc cho ra máu
Hiện ảnh trong hồn một đám tang...
Buồn sao muốn hốt bao nhiêu lệ
Viết mạnh trong tay một chữ: Nàng!...
Có người buồn quá không sao khóc
Làm mùi thanh khí quện tiên nương.
Có người buồn quá không sao khóc
Cười thom như ngọc đội hương vang.
- Đây chàng Lãng tử buồn rơi lệ
Miệng cứng hào quang chảy tợ vàng...

Đồ mi hoa

Lòng nao nức nhu hương trầm mới dậy;
Gió tâm tư say chúi nửa lòng mơ...
Đêm kim sa hay sao mà run rẩy? -
Không khí men, trăng liêu miếu đường tơ.
Đây một đóa đồ mi, - ta đón lấy,
Ấp hồn hoa... đem đặt giữa bài thơ.

Đài nộn nhụy hóa nguồn trinh tinh khiết
Uớp một làn hương rượu quyện lâng lâng;
Tràng cánh trắng biến ra da thịt tuyết,
Một tiên nương mùa tựa một giai nhân,
Ngừng đôi mắt chứa mùa xuân phẩm tiết,
Giữa bài thơ... đưa vắng tiếng ngân ngân.

Ồi sắc đẹp! anh hoa hồn vũ trụ!
Phẩm tràng sinh! tinh chất khí âm dương!
Mi làm long phím lòng muôn trinh nữ;
Muôn tài hoa nghiêng trước vẻ thiên hương.
Mi rót ngọc cho vang muôn tình tứ;
Mi nhả sâm ngọt lịm vạn sầu thương.

Giai nhân đi trong chiêm bao éo lả
Để lời ca gợn sóng khi hoa men;
Tay búp sen kẻ lên vàng óng ả
Những đường thêu kim tiền rúng đêm huyền.
- Ngừng hơi thở... ta nép trong bóng lá
Để vần thơ theo nhịp điệu thuyền quen.

Ta những muốn sâu thương thôi biểu lộ.
- Sắc trong màu, màu trong sắc; hân hoan...
Ta những muốn mùa đông nhường lại chỗ.
- Nhạc gảy hương, hương gảy nhạc; lan
man...
Ta những muốn màn đen về cõi mộ.
- Cả không gian là bể sáng tràn lan...

Rồi sắc đẹp hiện ra trong chín phẩm
Linh thiêng như mây nước đỉnh Nga My!
Và muôn hồn hoa lên vì say ngất.
Và muôn lòng phát tiết cả uy nghi;
- Đêm nầy đây ngời ngọc ngà sa gấm
Sắc đẹp vừa hiện giữa đóa đỏ mi.

Cặp mắt

Ôi! cặp mắt của người trong tợ ngọc
Sáng như gương và chớp chóa kim cương!
Mỗi cái ngó là một vì sao mọc!
Mỗi liếc yêu là phảng phất mùi hương.

Hai mắt ấy chói hào quang sáng ngợp
Dẫn hồn ta vào thế giới thiêng liêng,
Hớp nhiều trăng cho niềm trinh rất ngóp
Say nhạc hường nổi bóng giữa đào nguyên.

Người ở đâu? Người ở đâu? Người hỡi!
Hai mắt người sao cứ hiện bên ta?
Ta mơ màng và run lên khắp khời!
Ta ngỡ là uống cạn tuổi bao la!

Hơn một bận ta đi vào cõi chết
Cay nắp hòm tìm thi vị cao sang,
Ôi mắt người! mắt người! hiện rõ rệt:
Ta gào lên... chấn động cả vùng tang.

Nàng bước tới...

Nàng bước tới như sông trắng chảy ngọc;
Như nắng thơm hóp đặc cả nguồn hương;
Là nơi đây đoàn tụ nhạc mười phương
Ủ thành xuân cho niên hoa bất tuyệt,
Cho mở rộng muôn cảm hoài tinh khiết;
Cả thời gian dồn lại ở bàn tay;
Hồn hoa men ôm cả trí đêm nay
Tìm thi vị bay rờn qua ý sắc...
Ai giam lòng một vì sao giữa mắt
Ánh con người hàm súc biết bao lời?
Lời truyền sóng đánh điện khắp muôn trời,
Chữ bí mật chứa ngấm hơi chất nổ...
Nàng bước tới là tim tôi lay đổ!

Đường thẳng thiên tình cứ việc bay lên.
Tôi lạy trời! tôi lạy cả vô biên!
Tình tôi sùng vì ăn nhiều ánh sáng,
Nao nao quá, hồng thom vì ửng rạng,
- Quả nhân duyên mùi mẫn vị phong trần.
Nàng! nàng! nàng! không có nữa châu thân:
Xác là mộng mà tình là tuyệt đích!
Hỡi không gian! hãy tan ra tiếng địch
Của lòng yêu ca ngợi tuyệt vời cao
Hỡi trần gian! hãy chết ngọt trong sao
Cho chân lý ngời ra như lưỡi kiếm;
Cho tình ta xô dồn sang cực điểm;
Và hào quang khiêu vũ với hào quang...

Phương Thảo

Phương Thảo ơi! Phương Thảo ơi!
Đêm nay nàng khóc bao nhiêu lệ
Lệ nàng có chảy máu hay không?
Đêm nay nàng uống bao nhiêu mộng
Mộng nàng có trắng tợ hoa lê?
Phương Thảo ơi! Phương Thảo ơi!
Đêm nay nàng chết trong tim phổi -
Mặt nàng dôi phần trắng xanh xao:
Nhưng trong tròng mắt buồn mơ ảo:
Cười hoa tàn tạ ở trên môi.
Phương Thảo ơi! Phương Thảo ơi!
Xác nàng giam hãm trên giường bệnh -
Một trộ ho dồn giập thấu gan.
Hồn nàng mơ nhạc, hương, yến sáng
Biết thấy nơi mô ú đặc tình?
Phương Thảo ơi! Phương Thảo ơi!
Đêm nay nàng chết trong tim phổi
- Ngoài cửa tràn trẻ xuân mộng xuân
Đêm nay mạch lạc nàng tê cứng
- Ngực vỡ cho kinh động đến trời!
Phương Thảo ơi! Phương Thảo ơi!

Mộng lạ

Mộng sao mộng lạ - trắng như ngà!
Giai nhân hiện dưới bóng hằng nga...

Họ đẹp như xuân, sắc như gấm
Và hồn hé nhạc thấm như hoa.

Nguồn sống thơm tho chảy giữa lòng.
Xô bồ gót ngọc bước song song...

Áo xiêm ăn đứt màu trắng sáng
Gió nép rình nghe tiếng chạm vàng

Những cặp môi cười guom sắc lẹm
Chóa lên không khí dội hương vang.

Khoái lạc ứng hồng như quả gấc.
- Đi đâu ăn cả hương ngây ngất...

Ô di! đoàn tiên lọt khóa thân
Hoan hô xác thịt chiếm ngôi thần.

Ăn mày

Thì ăn mày! thì ăn mày! ăn mày...
Hồn ta đau quá là ta ngửa tay
Lạy tứ hướng xin khắp và thiên hạ:
Nắng có nhạc chớp đẩy hơi hương lạ
Nắc âm thanh chết lịm giữa triển miên;
Gió mang thư bay cho đến cung thiềm
Thổi chữ gấm bằng khi diên cuồng vọng;
Và trắng bỗng ngậy khờ nên nổi sóng
Xuống không gian như bể sáng kim cương;
Cho ta xin trong một tối du dương
Muôn thớ đàn run trên da thịt tuyết,
- Đàn và thơ kết thành dây tinh huyết
Có nguồn thương trào vọt miếng phong cầm;

Cho ta xin ý điệu của tình cảm
Là giải hết bi huyền nương bóng tối...
Hay trộ cười trên làn môi hấp hối;
Còn đây! còn đây! tiếng rượu hủ ma –
Tú thuốc phiện thu nhập khí mỡ hoa;
Ừ, tội chi ta không vào địa ngục
Đặng xin nốt ngọc oan ương thể thốt,
Giam chung thân mà sáng quá thiên đường;
Đặng ngủ nhờ một đêm với Xuân Hương...
Baudelaire! Người là Vua Thi Sĩ!
Cho xin trộm bao nhiêu mùi thi vị,
Phả hơi lên, truyền nhiễm thấu trần ai.

Ngọc

Lúc trăng lên vừa có ngọc ra đời;
Ngọc thơm tho như là hương trinh nữ;
Ngọc cao quý ánh muôn màu cẩm tú,
Yến hào quang nẩy bật miếng phong cầm;
Ngọc đây là thâu góp vị muôn xuân
Và anh hoa của một bầu nhọc thủy;
Ngọc mầu nhiệm nên pháp danh Như Ý,
Kết tinh bằng tứ tượng với âm dương;
Ngọc chơn nhơn cho Phật tử cúng dường
Và chiêm ngưỡng giữa kỳ hoa dị thảo;
Ngọc là chúa của kim cương thất bảo
Chạm chói ra trùm suốt cả không gian,
Lĩnh hội từ hơi thở của đêm vàng
Đêm huyền diệu của một trời châu báu;
Ngọc có thân xẻ ra muôn mạch máu
Mớm cho người lạnh ớn cả hàm răng;
Ngọc chia hồn để nhập mỗi đường trăng
Cho trăng sừng, trăng tròn, trăng chuyển động.

Ngọc phép tắc trở ra muôn sắc tướng
Chạm vào người rún rẩy cả châu thân;
Ngọc đồng trinh nên thanh bạch trăm phần;
Ngọc ra đời - Tình tôi run đến óc...

Nàng! a nàng! sao nàng tên là Ngọc?
Nàng muốn ta quỳ gối dưới chân nàng?
Nàng muốn ta cung phụng rất cao sang?
Đặt bàn thờ ở trong lòng cấm thạch?
Nàng muốn ta dâng cả hồn và phách?
Trời ôi trời! nàng là Ngọc hay sao?
Tôi ôm nàng trong một giấc chiêm bao...
Nàng là Ngọc? - Hào quang sao nóng hổi?
Chất da thịt sáng rần qua tim phổi...
Ôi thôi rồi! Ngọc vỡ cả màu trinh!
Nguồn phúc hậu trắng rợn một dòng tình
Ta muốn uống cho nư cơn khoái lạc
Cho mê mả mà lên cung trụy lạc
Ở trong hồn chảy máu mãi không thôi.

- Sao đêm nay bỗng có Ngọc ra đời
Trăng sáng quá - Ngọc tan ra Như Ý?

Thơ bay

Thơ bay lên trên đỉnh núi Nga My
Gạ chơi mây nước phương phi -
Lột màu sắc tướng trong ni;
Mộng qua, bắt mộng đồ mi lò dò!
Thơ bay lên tới động Dương Quý Phi
Gạn xin nước mắt lưu ly -
Của không nằng tiếc làm chi;
Mắt tôi ráo lệ lấy gì xốn xang!
Thơ bay lên cho đến gã Vương Duy
Ghệ xem bức tranh Quý Phi -
Tinh thần lộ cả uy nghi;
Cần khôn chụp ở hàng mi trập trùng!
Thơ bay lên cho đến chàng Phụng Kỳ
Gặn nghe thần nhạc lâm ly -
Ánh ra màu sắc tinh vi;
Rung rung yến sáng những gì chiêm bao!
Thơ bay về tắm mát suối âm ty
Xác tôi chết lạnh trôi đi -
Lấy ai siêu độ từ bi;
Hồn xiêu hồn đến quy y bên nàng!

Cô gái ngây thơ

Sóng thu ba vừa dâng lên khóe mắt,
Ôi thôi rồi! chết sững cả con người...
Màu hoa trắng trang điểm cặp môi cười
Thêm ý nhị như ân tình háo hức;
Mùa nhạc gấm nao nao trong lồng ngực;
Đôi tuyết lê ấp úng bởi e dè;
Xuân dậy thì đương độ khởi đề mê,
Ô cặp má đồng tiền ngây thơ lạ!
Hương da thịt còn thơm hơn chất xạ.
Đây đàn thơ, ai sáng kiến cho ra?
Đây đàn thơ, từ điệu sắp ngân nga
Cho vàng ngọc của hồn va sáng sót...
Hồn tôi rúng đến muôn dây thần cốt,
Phép làm sao! như chân lý ra đời;
Như nơi đây linh diệu của muôn trời

Vừa hôn hờ quy hàng bên Sắc đẹp,
Chao ôi trời! làm sao nàng cảm biết
Nàng ở đây hay nàng bước qua đây
Cả anh hoa là sắc tướng thơ ngây
Chưa run chạm những tơ đồng áo nã?
Men vật chất sặc lên mùi cám dỗ
Hồn nàng sao khỏi lạc giữa yên ba?
Chao ôi trời! thế giới ánh bao la
Màu trụy lạc vờn trong không khí mội!

Người nghệ sĩ lòng buồn hơn cổ độ
Khóc Ngây Thơ, mà tóc bạc không hay...
Lòng chết đi nhưng máu vẫn cuồn say
Nhịp cung cầm cho vang lên tiếng nhạc
Cho ngắt lịm giữa nguồn thơm khoái lạc
Đương tượng hình một trinh nữ trong mơ.
... Đây du dương vừa ngọc cả trắng sao
Hồn bay qua muôn luồng không khí nhẹ
No ứ quá, nhưng không thôi quanh quẽ
Không thôi trào máu lệ giữa con người.

Một cõi trời

Ồ! đừng có ngó! mời anh hãy bước.
Qua nơi này là cách biệt trần gian.
Điểm anh hoa!

Nức nở tiếng tơ vàng
Lùa hết trời vào trong khung cửa ngọc:
- Trời tôi rộng, mịn màng hơn sợi tóc,
Ngả ngón trong hương xạ hiệp hương thần.
Anh bước đi là lão đảo hai chân
Mắt rất mát và miệng nghe giòn ngọt.
Đây bay ra! Bay ra... êm rớt rớt
Anh ghé tail - tiếng nhạc dẫn hồn hoa
- Cả trăm hoa, phong vị sắc quần thoa,
Đi vào cõi mê ly không bờ bến...
Bước đi anh! Sa gấm trải lòng đường.
Trời tôi rộng. Này đây tầng cửa khác.
Đây đồn ứ muôn sắc màu khoái lạc.
Anh đừng run! Đừng dại! Cũng đừng điên!
Lệ làm sao! Địa ngục hiện ra liền,
Anh đừng khiếp! - Lòng tôi mang địa ngục.

Mình nóng hổi và hơi ran giữa ngực
Tôi mê man ghì lấy một giai nhân.
Hồn say sưa đương cố lột cho trần
Cả sắc đẹp ngời ra như lưỡi kiếm,
Lưỡi lẳng liu mất rồi! - tôi đã liếm:
Gì tinh ba trắng rợn sóng làn môi.
Trí thom tho nên rung động bởi hồi
Trong phút lạ! - mơ hồ xương sọ vỡ...

Trời tôi rộng. Mời anh: bước nữa đi!
Ôi thiên tượng!

- Ngai vàng vừa xuất hiện:

Trăng dẹt gấm mà sao thêu kim tuyến;
Cả không gian ngời kết ngọc kim cương.
Đây người thơ lửa báu giữa lòng thương;
Miệng như đàn nói ra thành điệu nhạc;
Mắt có phép trào ra hương khoái lạc;
Tay hoa tay liễn nở chữ phương phi...

Trái tim

Ngươi, bàn thờ đặt trên đài xuân mộng.
Nhà thi nhân mơ hộp khói trầm hương!
Ngươi, nguồn đào khơi giữa bến Tâm Dương,
Thuyền ngư phủ lơ dờ say sóng nguyệt!
Xây mộng đẹp bằng da ngà áo tuyết,
Gái ôm đàn he hé cặp thu ba:
Tiếng vàng tiếng ngọc xào xạc chen ra...
Đêm rót lệ, trăng ôm niêm tóc bạc!
Ngươi, đào tiên ngậm trong răng Bạch hạc.
Ta gio tay toan hứng phẩm tràng sinh!
Chim bay hút vì là chim vô tình,
Tìm đến chỗ nường trắng ngồi vọc nước!
Ngươi, hồi ngươi! Gương thủy tinh trong muốt
Soi muôn màu, muôn ảnh ở trần gian!
- Đây tân hôn ngào ngọt vị như đàn...
Đây lý tưởng im lìm như sắc chết...
Đây xác thịt ớn lên vì đã mệt...

Tôi ăn mày chỉ một trái tim thôi!
Lay tứ hướng cô mới chịu cho tôi!
Cô vùng vằng là tôi không có thà...
Sao tôi thấy vè gì như sắt đá
Trên tay tôi, êm ái tựa đàn tơ?
Sao tôi cảm vè gì như bài thơ
Hợp tinh khí chảy ra thành chất ngọc?
Sao tôi ngấm vè gì như thuốc độc -
Máu ngừng ru, mà hồn thoát lên cao?
Mình say chưa? mình đã thật say nao?
Có lão đảo? có điên cuồng đấy chứ?
(Ôi! say khướt mới dào muôn ý tứ;
Ôi! điên rồ mới ngợp ánh chiêm bao;
Ôi! dâm cuồng mới biết giá trăng sao.)
- Yêu bằng mộng là mơ tim sáng láng;
- Đây sự thực trần trướng nằm giữa háng!

Châu

,

I

Tôi nói làm sao! - Cái đẹp cam.
Đẹp trong pho tượng xuất ra thần
Một con người mộng - con người mộng
Trẻ nài thanh tân biếng nhác thắm

Muôn sợi đàn tơ buông lỏa xỏa
Vẻ gì sùm sụp ướt trên mi
Vẻ gì rã rượi không lay động
- Cặp mắt mùa thu đương đắm si

Ôi đẹp đau thương sáng thiết tha
Hôn ơi! Cặp mắt vỡ men hoa
Hôn ơi! Cặp mắt say thơ mộng
Dần biến ra châu trắng mịn mà.

II

Tôi thấy vàng mơ động khi giờ
Mà nàng làm tượng lắng im hơi
Để ra một vẻ đau thần bí
Linh động vang lên chín phẩm ngồi

Tôi mượn tình cầm móm lưỡi răng
Để nghe rữ rượi đã bay lan
Để đưa sanh mạch khơi hơi thở:
Hấp hối hờn run hộ vệ nàng

Có cặp lông mày phớt ráng đêm
Dậy như men rượu gọi mơ thềm
Có gì uẩn chuyển trên da thịt
Nức một đường thơm một điệu êm

Đây máy thu thanh im dưới tóc
Dẫn cho âm hưởng thấm vô lòng
Và hai lỗ hờ hờ hương vị
Úp mở như hình một dáng cong

Đôi má bây chừ tôi xát yêu
Nóng run như gió lá say chiều
Từ lưng uốn éo xuống chân trúc
Đờ dẫn thanh bai tỏa ý kiều

Những dấu tiên tri kín đáy hồn
Đây tôi truyền sóng ở trong hôn
Cho Nàng sống với hồn tôi sống
Với cả hoa trăng sáng chập chờn

Còn tiếng đàn tranh bay ra môi
Những thơm những mộng rúng bởi hồi
Và bàn tay ngọc dính trên ngực
Ôm nhịp đau thương muốn rụng rời

Trục giác đi ra trên trán kia
Có màu sắc tướng rất phương phi...
Vẻ chi mãnh liệt nhưng êm ái
Trong cặp tuyết lê uớm dây thì

Tôi nhìn đâu thấy cặp đùi non
Một vẻ tơ mơ một vẻ ngon...
Tôi hốt ghen tuông hình ảnh mộng
Rêrêm khoái lạc - khói sương vờn

III

Tôi đắm hồn tôi cho chết say
Nhu hoa mảnh khánh xác thu gầy
Ở trong cặp mắt như châu ấy
Và biến ra châu lã chã đây

Em đã là châu lệ cũng châu
Mắt tôi đỡ khát biết bao sâu
Biết bao ánh ngọc rung rinh nổi
Giữa bể vàng mơ giữa cảnh mơ

**Với cả tình hấp dẫn vị bằng trình
Với cả tình thôi miên trí óc mình
Ôi! gây ngất trong nguồn sương khói mộng
Thần kinh hệ muôn dây chiều rùng động
Để van lơn niềm lệ khóc khôn ngừng
Nơi cõi lòng đầy đặc ứ muôn xuân
Nơi khí rã tinh sâu và tuyết lạnh
Nơi khí rã tinh sâu và máu lạnh
Tôi dường nghe trong một phút mê man
Hồn thanh thiên cho đến phách dương gian
Đều vỡ lở cho rung rinh thần thức
- Một thế giới mờ đi trong sáng đục**

Và im hơi cho xuất khí âm hư...
Sao? Màu nàng vẫn vớt lấy màu thơ
Với tình tiết và tên hoa vô thượng
Với đôi mắt đẹp cam trong sắc tượng
Biển ra châu nguyên vẹn cốt thiên đàng
Nên Thiên tài đang tắm ở suối vàng
Theo trục giác bay lên nguồn ngọc lệ
Cho đã khát trong đê mê huyền bí
Ánh tiên tri nức nở sóng anh linh
Đường kinh tuyến hút nhiễm chất vô hình
Dẫn địa ngục đi vào đôi giếng loạn?

Đây bản đàn thơ rất xốn xang
Là đôi mắt biếc của mơ màng
Màu thu lướt lướt trong làn sóng
Run rẩy cảm hồn nức nở than

Thơ tôi lưu luyến giữa dòng châu
Trề nải cho nên ứ mộng sầu
Châu vỡ Thiên tài lai láng cả
Chết rồi khí phách của tôi đâu?

Tôi đã hôn lên đôi mắt thơ
Rồi mang đôi mắt ở trong mơ
Giờ đôi mắt hiện xanh như ngọc
Ám ảnh hồn tôi đến ngất ngư

Tôi chết ngay đây chẳng nói rằng
Tả mình lạnh khớp đến hàm răng
Thần gì đã xuất ra đôi mắt
Vội đẩy hồn tôi tới bóng giăng

Một bóng giăng rồi một bóng giăng
Hồn vẫn phiêu lưu rất nhẹ nhàng
Đến mút không gian là bát ngát
Một trời thơ mộng đẹp mê man

Châu báu có chi không động đây?
Bầu xanh đầy đặc vẻ huyền mơ
Cơ hồ không khí thanh bai quá
Ý sắc thiêng liêng sáng dật dờ

Bỗng khúc dương cầm nức tiếng thu
Bỗng đôi mắt ngọc hiện xanh mờ...
Và châu và báu và thanh khí
Nức nở tan thành vạn giọt thơ

Tê tái hôn tôi khóc nước nờ
Là khi ảnh ấy ở trên tay
Cơ hồ thân thể run cầm cập
- Thanh sắc muôn xuân đến đã đây!
Cơ hồ trực giác trên cung bậc
Điệu nhạc mê người đến chết say
Ảnh ơi! Tôi áp lên trên ngực
Khoan hãm tim tôi đứng lại ngay
Tôi còn hơi hám trên môi miếng
Giữ kín ngấm yêu tinh chứa đây
Tôi còn sù ảnh trong môi miếng
Hôn đứt hơi tôi những phút này
Chao ôi! Thân thể run cầm cập

- Thanh sắc muôn xuân đến đã đầy!
Ảnh ơi đôi mắt mơ màng quá
Ăn đứt màu thơ - xanh ngắt ngây
Tóc xòa đàn tơ rơi lướt lướt
Hồn thu đã hiện khóc thu gầy
Chao ôi toàn ảnh tuôn ra lệ
Tê tái hồn tôi khóc rấm rây
Châu vớ nguồn châu - nào vớ nào
- Thanh sắc muôn xuân đến đã đầy!

Say mức say mơ say mất mây
Thần châu tôi xuất phút này đây
Mau lên! Tinh túy ngàn - muôn - triệu
Thế giới - hư linh - hiệp lại này

Tối hôm nay mùa thu đang áo nã
Trong gió rên và trong lá vàng bay
Mỗi gân trắng rúng rẩy một luồng say
Mỗi hơi thở hoa hồng vang nức nở
Và mạch máu không gian dường vỡ lở
Hủ ma điên - kinh động vạn hồn đau

Muôn u phiền đầy đặc ú trong đầu
Muôn sầu hận xây mố ngay giữa phổi
Tôi ngây ngất trong bể lòng sôi nổi
Để hồn mê trôi dạt cõi xa mờ
Mình lặng ngồi trên tảng đá chờ vơ
Tình khóc muốt trong đêm thu áp ú
Nhạc khiêu vũ đầu đây lan sóng mùa
Tôi tưởng chừng... da thịt biến ra thom
Những đầu lâu rã hết khí xanh rờn
Những xiêm áo bay rờn trong cảnh mộng
Cả địa ngục đi vào trăm lỗ hổng
Bản tính ra trộn trạo giữa nguồn hương

Nhưng, nhiệm mầu! trước mặt, ánh trăng hường
Bay lá tả - muôn hoa đều nín thở
Một sắc động? Một mùi thương mới vỡ?
Một màu son phảng phất ý mơ màng?

Không! Từ trong thanh khí dội hương vang
Bỗng đôi mắt hiện hình. - Đôi mắt ngọc
Ôi đôi mắt! - Toàn thân tôi rón óc!
Cả linh hồn óc não phối tim gan
Đều say rêm trong sóng điện rang rang
Với âm cốt tinh thần và khí phách
- Hồi đôi mắt! Nơi người là ngọc thạch
Nơi giếng người phản chiếu ánh thiên thần
Nơi suối người giữ kín tiếng châu ngân
Nơi triển lãm cả một bầu tiên động
Nơi rung rinh cả một trời thơ mộng
Người là ai? Người hỡi! Người là ai?
- Nhưng đôi mắt lò lạng và mê say
Nhìn đắm đuối, không một lời náo nức

Nhạc khiêu vũ đâu đây lan sóng mùa
Tôi tưởng chừng... da thịt biến ra thơm
Những đầu lâu rã hết khí xanh ròn
Những xiêm áo bay ròn trong cảnh mộng
Cả địa ngục đi vào trăm lỗ hổng
Bẩn tinh ra trộn trạo giữa nguồn hương

- Hồi đôi mắt! hồ thủy tinh trong suốt
Soi trần gian địa ngục vạ đời ma

Hãy nói tên thần bí của muôn hoa
Hãy kể hết nhiệm mầu muôn thế giới
Nhưng bí quyết khí nhạc lên vời vọi
Nhưng màu thiêng khi đau khổ lên cao
Nhưng thom ngào phổi hiệp giữa trăng sao
Nhưng khoái trá truyền qua hai xác thịt
Bằng hơi điện - bằng hơi điên tha thiết
Người là ai? người hỡi! người là ai?
- Nhưng đôi mắt lơ lửng và mê say
Nhìn đắm đuối, không một lời nào nức

Nhạc khiêu vũ đâu đây lan sóng mùa
Tôi tưởng chừng... da thịt biến ra thom
Nhưng đầu lâu rã hết khí xanh ròn
Nhưng xiêm áo bay ròn trong cảnh mộng
Cả địa ngục đi vào trăm lỗ hổng
Bản tinh ra trộn trạo giữa nguồn hương

Mỗi màu thu ôm ấp một niềm thương
Trong thanh khí trong đêm hương mơ ảo
Muôn hoa hồng thở ra hơi kín đáo
Lá vàng bay - vờ vạt - lá vàng bay
Vỡ toang rồi ý vị của trắng say
Mùi truyền nhiễm tận cùng bờ bến lạ

- Hỡi đôi mắt! hỏi hộp? hay yêu thương?
Hay sầu hận? hay điên cuồng? chán nản?
Người hiện ra để hình dung ánh sáng?
Chụp hồn hoa háo hức giữa đêm thu?
Chụp hồn ma than vãn giữa đêm thu?
Người có biết lòng ta đương chết điếng
Mưa dòng thơ tràn lan như sóng biển
Là trong đây tất cả phẩm tràng sinh
Đều đau rên trong vạn trạng thiên hình? -
Người hãy để cho tiếng lòng thồn thức
- Nhưng lơ lửng, không một lời nào nức
Đôi mắt nhìn, đắm đuối và mê say

Nhạc khiêu vũ đâu đây lan sóng mùa
Tôi tưởng chừng... da thịt biến ra thom
Những đầu lâu rã hết khí xanh ròn
Những xiêm áo bay ròn trong cảnh mộng
Cả địa ngục đi vào trăm lỗ hổng
Bản tình ra trộn trạo giữa nguồn hương

- Hỡi đôi mắt! người hãy hiện trên tay
Cho lòng ta ấp yêu nguồn suối lệ

Hồn ta say trong nhạc vàng kể lẽ
Tình ta dâng trong gợn sóng thu ba
Cả máu đào tủy trắng với xương ma
Cùng tinh loãng là bao nhiêu bảo vật
Để xây đắp bàn thờ cao chất ngất
Lút mây xanh và lút cả thiên thai
Người là ai? người hỡi! người là ai?
- Bỗng đôi mắt rung rung dường rớm khóc
Nhưng cười nụ trong màu hoa ánh ngọc:
- Ta là CHÂU! Thi sĩ! Ta là CHÂU!

Nhạc khiêu vũ đâu đây lan sóng mùa
Tôi tưởng chừng... da thịt biến ra thơm
Những đầu lâu rã hết khí xanh ròn
Những xiêm áo bay ròn trong cảnh mộng
Cả địa ngục đi vào trăm lỗ hổng
Bản tình ra trộn trạo giữa nguồn hương.

Tối hôm qua làm văn tế
Tôi khóc sống người giai nhân
Tối hôm nay tôi xuất thần
Tôi muốn nàng đừng có chết
Thần tôi đòi mô mới hết
Tho tôi đòi mô hết đau
Là nàng trở nên sang giàu
Tôi sù cho nguồn Khoái lạc
Tôi cho ăn toàn Hương Nhục
Tôi bắt vận toàn Âm Dương
Tôi để vạn miếng Nghê thường
A vào đôi con mắt ngọc -

Nàng giới Thiêng liêng lên tóc
Nàng lửa Thanh sắc vô tay
Nóng nảy vì là đương say
Cái gì như da thịt mới
Nhập rồi! nhập rồi! đừng đợi
Trần trể tuế mộng niên ba
Tình cam võ trợn anh hoa
Thiên tài rúc vô tình tủy
Của nàng. Ai điểm cao quý
Phập phồng đáy động đào nguyên:
Thơ trắng đã thụ thai liền
Tượng hình bằng châu bằng lệ.

Tôi chết rồi! Tiếng nói như châu
Vỗ sóng vàng mơ động mái lầu
Người đứng người đi người hỗn hển
- Tình tôi khóc nức ở chiêm bao!

Tôi chết rồi! Tiếng nói như châu
Tản mác ra muôn vạn khi sầu
Người khóc: “Tình ta thơ mộng cả”
Để tìm khoái lạc ở chiêm bao!

Tôi chết rồi! Tiếng nói như châu
Ánh sắc phương phi rất nhiệm màu
Tôi sủ tình trong đôi mắt ướt
Mơ màng phổi hiệp ở chiêm bao!

Người khóc: “Thiên tài của anh mô
Cho em ôm ấp chốn phòng thu
Cho em thờ phụng như châu báu
Rồi... chết theo em tận đáy mồ!”

Bát

Tôi yêu Baudelaire đắm đuối, say sưa Hồ Xuân Hương sôi nổi, thì Bích Khê tuông ra những lời nóng hổi, mê man nhũ cùng tôi chung một tấm tình thơ ngây ngất.

Đêm qua mộng thấy Hồ Xuân Hương, nay tôi nhận được một bản đàn thơ xốn xang đầy máu lệ tinh túy nói đến nàng.

Vừa mơ địa ngục, tai tôi liền nghe điệu nhạc u trầm, đồng vọng cõi âm ty.

Những lời thơ bi thương, truy lạc hiển hiện ra những hình ảnh nhuộm màu đỏ sẫm, u huyền, ánh ngọc, tề ngời bắt tôi ngừng thở lắng hồn áp ôm. Hơi hám kỳ dị, nồng nàn tẩm vào những dòng tinh huyết sấu hận, kêu rêu thấm thía lòng tôi như hương vị rượu nồng mê ly, ảo não. Và dư âm xao động, run rẩy tận đáy hồn.

Tinh huyết vang dội một nỗi đau khổ tuyệt vọng phủ qua màu sắc truy lạc ô ạt như muốn chảy tràn vào đường gân, mạch máu của tôi.

Bích Khê phô bày trần trướng những cơn ham mê, khoái lạc bão táp cuồng loạn trong tâm hồn, xác thịt ra trên mặt giấy trắng tinh, nên nhiều vấn điệu dính đầy máu tủy.

Sắc dục bay tỏa trong thơ chàng mãnh liệt, mùi hương nồng đượm tà hoa. Những đau đớn, tuyệt vọng, oán hận, điên cuồng nung nấu máu huyết chàng tràn ứ ra những lời thơ ham mê, khát khao bóng bột, chói rục lạ thường.

Nhưng đứa con cung của địa ngục trong khi đắm đuối hồn vẫn ngược mắt nhìn trời, ước ao cao cả, thiêng liêng.

*Và nguồn cảm hứng đã khơi mạch thơ ở những cái gì sáng
láng, thanh cao. Ở đây tôi thấy Bích Khê chịu ảnh hưởng
của Hàn Mặc Tử, thi sĩ đau thương, huyền diệu.*

*Nhạc và lệ, đẹp và dâm, cuồng và ánh sáng, Bích Khê
hòa hợp thành một dòng tinh huyết tân kỳ.*

. . .

*Tôi yêu thơ hết tận cả hồn, cả phổi, cả tim và máu
huyết. Tôi say mê đắm đuối, điên cuồng vì thơ.*

*Ôi, những lời đau khổ, những lời yêu thương, những lời
điên dại, tôi đổi hết đời để triu mến, say sưa...*

Bích Khê đã là một trong những thi sĩ tôi yêu.

TRỌNG MIÊN

Mục lục

BÍCH KHÊ, THI SĨ THẦN LINH	6
NHẠC VÀ LỆ	21
Mộng cầm ca	22
Tỳ bà	24
Ảnh ấu	25
Nhạc	27
Tân hôn	28
Thi vị	29
Hiện hình	31
Cơn mê	32
Hoàng hoa	33
Cuối thu	34
Nghê thường	35
ĐẸP VÀ DÂM	39
Tranh lửa thể	40
Mộng	42
Sắc đẹp	43
Mơ tiên	45
Bàn chân	46
Cùng một cô đào hát bộ	47
Quả măng cụt	49
Người say rượu	50

CUÔNG VÀ ÁNH SÁNG	53
Sợ người	54
Sầu lãng tử	56
Đồ mi hoa	57
Cặp mắt	59
Nàng bước tới...	60
Phương Thảo	62
Mộng lạ	63
Ăn mày	64
Ngọc	66
Thơ bay	68
Cô gái ngây thơ	69
Một cõi trời	71
Trái tim	73
CHÂU	75
BẠT	95

TINH HUYẾT

Chịu trách nhiệm xuất bản
PHẠM TRUNG ĐÌNH
Chịu trách nhiệm bản thảo
NGUYỄN THỊ ANH THU

Biên tập	Tạ Duy Anh
Biên tập viên Nhã Nam	Phạm Thủy
Tranh bìa	Nguyễn Thanh Bình
Thiết kế bìa	Tạ Quốc Kỳ Nam
Trình bày	Kim Liên
Sửa bản in	Vũ Minh

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

65 Nguyễn Du - Hà Nội
Tel: 04 38222135 | Fax: 04 38222135
E-mail: nxbhoinhavan@yahoo.com.vn

LIÊN KẾT XUẤT BẢN VÀ PHÁT HÀNH

CÔNG TY VĂN HÓA & TRUYỀN THÔNG NHÃ NAM

59 Đỗ Quang, Trung Hòa, Cầu Giấy, Hà Nội
Điện thoại: 04 35146875 | Fax: 04 35146965
Website: www.nhanam.vn
Email: nhanambook@vnn.vn
<http://www.facebook.com/nhanampublishing>

Chi nhánh tại TP Hồ Chí Minh
Nhà 015 Lô B chung cư 43 Hồ Văn Huê,
Phường 9, Quận Phú Nhuận, TP Hồ Chí Minh
Điện thoại: 08 38479853 | Fax: 08 38443034
Email: nhanamhcm@hcm.fpt.vn

In 2.000 cuốn, khổ 18 x 22.5cm tại Công ty CP In Viễn Đông. Căn cứ trên số đăng ký kế hoạch xuất bản: 1212-2014/CXB/45-35/HNV và quyết định xuất bản số 1510/QĐ-NXB HNV của Nhà xuất bản Hội Nhà Văn ngày 31.12.2014. In xong và nộp lưu chiểu năm 2015.

Hiện nay, trên thị trường đã xuất hiện hàng loạt cuốn sách làm giả sách của Nhã Nam với chất lượng in thấp và nhiều sai lỗi. Mong quý độc giả hãy cẩn thận khi chọn mua sách. Mọi hành vi in và buôn bán sách lậu đều vi phạm pháp luật và làm tổn hại đến quyền lợi của tác giả và nhà xuất bản.

GIAI PHẨM *thơ*

"Yêu nàng bao nhiêu trong lòng tôi
Yêu nàng bao nhiêu trên đôi môi
Đâu tìm Đào nguyên cho xa xôi
Đào nguyên trong lòng nàng đây thôi"

Giá: 58.000đ

ISBN 978-604-53-1741-9

